

Патријарх Порфирије: Жртва је радост давања љубави, давања себе ономе кога волимо

Патријарх Порфирије: Ми не можемо мењати глобалне токове, али можемо ширити границе љубави, границе међусобних односа који значе међусобну подршку и разумевање

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 10. априла 2022. године светом архијерејском Литургијом у храму Преображења Господњег на Пашином брду. Саслуживали су протојереји Драгиша Јоцић, Зоран Ранковић и Александар Лукавац, јереј Бранислав Миладиновић, протођакони Драган Радић и Радомир Врућинић и ђакон Драган Симикић. Том приликом Његова Светост је беседио:

-У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, ево нас на крају пете недеље поста. Чули смо из одломка из Јеванђеља по Марку да Господ на путу за Јерусалим обавештава ученике своје шта ће га тамо дочекати и наговештава да ће када уђе у Јерусалим наступити страдање и распеће и смрт. То је све супротно ономе што су од Њега очекивали не само ученици него и сви остали који су слушали реч Христову. И ученици Његови као и читав изабрани народ ишчекивао је Месију, ишчекивао је Спаситеља. То је било предвиђено Старим Заветом од пророка. Међутим, оно што су они очекивали није био месија који је требао да буде, споља посматрано, поражен, распет, убијен, него је требао да буде спаситељ изабраног народа који треба да дође у сили и моћи од овога света и који треба да покори све под своје ноге. Он треба да ослободи изабрани народ од било каквог тлачења

и покоривши себи све друге осим изабраног народа, треба да покори те друге и члановима изабраног народа, тј. Израиљу. Овде видимо да Господ говори о сасвим другом облику, о сасвим другом изгледу Месије. Говори о Сину човечијем који треба да дође не да би владао, који треба да дође не да би покорио себе другима, него – уместо да буде земаљски владар и цар кога се сви плаше и коме се сви клањају – Он долази да победи непријатеља читавог људског рода, долази да позове све људе да постану чланови изабраног народа, тј. Цркве Његове.

Изабрани народ је само праслика, увод, онај који је чувао обећања Божја зарад спасења читавог света. Господ долази због сваке душе која чезне за истином, за правдом, за љубављу, за вечношћу и зато долази да победи највећег непријатеља – смрт и пролазност. Да би човек могао да препозна у Христу Месију и Спаситеља, он треба најпре да чује Његову реч која каже да баш због тога што долази због сваког човека, Господ долази узимајући људско тело не да би владао, не да би му се покоравали, него да би служио спасењу људи. Зато они који хоће да иду са њим и штавише да буду учесници Његовог Тела, да буду деоничари спасења, позвани су не да се боре за прва места, не да доминирају, не да владају, него да служе, да буду последњи, да буду спремни на сваку врсту жртве за Бога. Та жртва за Бога се огледа у конкретном нашем животу као жртва у односу на ближње, у односу на људе. Не постоји жртва Богу или вера у Бога која је апстрактна, која се тиче само наших размишљања. Вера у Бога јесте конкретна и најбоље се види у нашем односу према другом, у односу на онога који је поред нас, да ли ту – почевши од породице – живимо по речи Христовој и градимо истинску заједницу у којој свако жели да служи другоме, ближњем. Свако хоће да буде последњи, свако се одриче свога права зарад оног кога воли; муж у корист своје жене, а жена у корист свога мужа, а обоје у корист своје деце, а деца у корист својих родитеља, браће и сестара. То је љубав, на то смо позвани. Жртва зато није мука, није откидање од себе, него је жртва радост давања љубави, давања себе ономе кога волимо. На то нас реч Господња позива: Који хоће да буде међу вама велики нека вам служи, а ко хоће да буде први нека буде свима слуга. На то смо позвани, јер такав је Господ. Он не долази да би освојио свет као светски владар и не говори о себи: Ја сам најбољи, идите за мном. Отуда и светитељи Божји, угледајући се на Христа, живећи Христом и у Христу, не кажу: Мене подржите, ја сам бољи од других, ја ћу вас водити, већ су смирили и скромни и распињу се за друге, јер знају да не постоји боље време нити је било боље нити ће бити боље. Сваком је дато најбоље време за њега. Свети владика Николај каже: Ми чекамо Христа, а не боље време, али да бисмо дочекали Христа на прави начин већ сада и овде можемо имати и

имамо заједницу са Њим и живимо Њим. То је нови свет, нова стварност, нова твар. Ми не можемо можда мењати глобалне токове, али можемо ширити границе љубави, границе међусобних односа који значе међусобну подршку, разумевање.

Дакле, браћо и сестре, идемо ка Васкрсу и бићемо учесници у радости дочека Господа нашега на Цвети, када буде улазио у Јерусалим. Знамо да је тај дочек на тај начин организован зато што становници Јерусалима и чланови изабраног народа очекују војсковођу који ће их ослободити од свих владара и њима све покорити пред ноге. Међутим, Господ руши ту илузију, распиње се и поставља љубав и крст у центар своје мисије и своје спаситељске делатности. Иза крста крије се Васкрсење, у којем, нека Бог да, и ми учествујемо спремивши се на прави начин постом у којем се налазимо. Нека би Господ дао да се оснажимо вером, надом и љубављу како бисмо Њега на прави начин славили сада и увек и у векове векова. Амин!

Данас смо служили овде свету Литургију. Ја сам први пут у овом храму. Ако Бог да, верујем да ће ускоро бити завршен храм и да ћемо после храма саградити и парохијски дом који треба да буде простор где ћете се окупљати, да оно чиме се напајамо у светој Литургије преносимо и продужимо и после Литургије. Храм за једно насеље, један кварт, јесте оно што је душа за човека. Као што човек не постоји без душе или без дисања, тако и један крај, један град, један кварт не дише, тј. не живи и не постоји уколико у њему не постоји храм. Храм треба да буде центар, место где се непрестано окупљамо, сабирамо и онда када смо радосни, када имамо шта да прославимо, али и онда када имамо искушења, проблеме, невоље. Све собом уносимо у храм, стављамо пред подножје и лице Божје и молимо се Богу да Он благодаћу својом буде са нама без обзира да ли нам иде од руке или имамо неке препреке или проблеме.

Када смо у успону и радости, та радост прожета благодаћу Божјом добија други и другачији смисао. Постаје продуховљена, постаје прозор у вечност, осмишљава садашњост. И тешкоће када наиђу и када су прожете благодаћу Божјом, тј. нашом вером која јесте простор присуства благодати Божје, онда и тешкоће добијају свој другачији смисао. Тешкоће тада нису више нешто бесмислено што нас сатире, што помрачује наш ум, што нас чини да се осећамо беспомоћнима, што нас баца у малодушност и депресију, него тешкоће бивају повод да преиспитамо себе, да видимо који су то кораци које смо погрешно учинили и у исто време изазов за нас како бисмо уложили на

исправнији начин своје потенцијале и своје снаге у изграђивању свога живота и, наравно, како бисмо молитвом увек призивали Бога да буде са нама.

Без молитве, без општења, без везе, човек се претвара у једну безличну масу која може бити да корача неким путевима кроз овај живот, али је бездушна, без истинског духовног садржаја и самим тим лишена могућности да носи и да има у себи мир. Нека Господ да да се често виђамо и овде и на сваком месту, да се молимо заједно. Први пут када ћемо се молити сви заједно, читав град, јесте градска слава. То је празник Свете Тројице. Тада ћемо имати и литију у граду Београду, па је добро да се свако на свој начин одазове, најпре да се заједно молимо за добро и мир у свету, али и за добро и за мир и међу нама и у нашем народу. Нека Господ благослови све вас, ваше домове, ваше

Господ ће
спасење.

spc.rs